

Stichting Kinderen van de Zon

Nieuwsbrief juli 2015

Land van Ravensteinstraat 31
5402 EH Uden
tel. 0413-266259
e-mail: hamaschepers@hetnet.nl
www.kinderenvandezon.org

Geachte lezer, beste donateur,

Afscheid nemen is plaats maken voor een nieuw welkom. Eind 2014 is Inti Huahuacuna in Cusco zelfstandig verder gegaan en een ding wist ik zeker, dat ik nog niet klaar ben in Peru. Het bloed kruipt waar het niet gaan kan en begin mei 2015 heb ik mijn tocht naar Peru weer aanvaard.

Er is weer veel moois op mijn Peruaanse pad gekomen. In Arequipa heb ik samen met Flor workshops gegeven aan kansarme kinderen, zodat zij meer zelfvertrouwen krijgen en steviger in het leven komen te staan. En ik heb een prachtige tijd gehad in Ayacucho, samen met Frederique, het team en de niños van Mama Alice. Tijdens mijn werkverblijf hebben we twee dromen kunnen realiseren: een prachtig muziekproject voor de kinderen en een naaiopleiding voor tienermoeders. Alles over mijn belevenissen kunnen jullie lezen in deze nieuwsbrief.

*Veel leesplezier en bedankt voor jullie belangstelling,
Marianne Schepers.*

Bouw ecolodge/restaurant

Mama Alice wil een inkomstengenererend programma starten, een social enterprise, om haar werk te verduurzamen en tevens om opleiding en werk te genereren voor onze leerlingen.

Daarom heeft de stichting in de glooiende heuvels van Quinoa uit donaties een stuk grond van 3 ha gekocht, om hierop met behulp van ex-leerlingen een ecolodge/restaurant te bouwen. Daarnaast worden jongeren opgeleid tot gids en kok om hier te gaan werken.

De toekomst is aan hen, die geloven in de schoonheid van hun dromen. We geloven oprecht in onze dromen, dus als het daaraan ligt gaat die prachtige ecolodge en bron van inkomsten voor Mama Alice, met financiële steun van velen, er zeker komen.

Woensdag, 13 mei 2015

Afscheid nemen is plaats maken voor een nieuw welkom.

Het klopt echt dat afscheid nemen plaats maken is voor een nieuw welkom. Na het afscheid van Inti Huahuacuna ben ik een half jaar geleden in contact gekomen met Frederique Kallen, een Nederlandse vrouw, die al 10 jaren een project voor kansarme kinderen in de stad Ayacucho heeft, Mama Alice. Ze staat er helemaal voor open om met onze stichting te gaan samenwerken. Hier gaat mijn eerste wens al in vervulling, want het voelt ongelooflijk goed om onze werkervaringen in Peru samen te delen en er samen voor te gaan om nog vele kansarme kinderen de weg naar een betere toekomst te wijzen. Maar voordat ik naar Frederique in Ayacucho ga, vlieg ik eerst naar Arequipa. Want hier zijn we samen met Flor onze tweede wens aan het realiseren, workshops geven aan kansarme kinderen. Ik heb 14 jaren bij Inti Huahuacuna met Flor samengewerkt, een prachtige, deskundige vrouw. Vorig jaar is Flor naar Arequipa verhuisd en we hebben haar gevraagd de expertise, die zij bij de kinderen van Inti Huahuacuna heeft opgedaan, te gaan inzetten in bestaande projecten voor kansarme kinderen hier in Arequipa. Flor was dolgelukkig en zeer vereerd met ons voorstel, want haar hart ligt bij deze kinderen.

Flor traint de meisjes van Restoring Children.

Het wordt niet alleen figuurlijk maar ook letterlijk een warm weerzien met Flor. Het lijkt wel alsof alles hier in Arequipa samenvalt. Als naam voor onze stichting gebruiken we nu voortaan de Nederlandse vertaling van de naam Inti Huahuacuna, namelijk "Kinderen van de Zon". En hier zit ik dan in Arequipa, om het werk van de Kinderen van de Zon te doen, in een zonovergoten stad. Wat is het heerlijk om Flor weer te zien en

wat doet het me goed dat ook zij zo ontzettend blij is om mij weer te zien! We vinden het beiden heerlijk om weer als vanouds aan de slag te gaan. Veel tijd om bij te praten hebben we echter niet, want onze eerste afspraak zit al op ons te wachten.

Zaterdag, 16 mei 2015

Begin! Alleen dan kan het onmogelijke mogelijk worden.

En dat is wat Flor en ik gedaan hebben. We hebben een begin gemaakt en hopen voor veel kansarme kinderen hier in Arequipa het onmogelijke mogelijk te maken. We hebben meteen na mijn aankomst al een afspraak met José, de directeur van het opvanghuis Hogar de Cristo, die met heel veel liefde en zorg zijn schouders eronder zet om de kansarme kinderen van zijn opvanghuis de kans op een betere toekomst te bieden.

Hogar de Cristo heet de kinderen van harte welkom.

Onlangs is Flor met hem in contact gekomen en heeft zij hem haar plan voorgelegd om workshops te geven aan deze kinderen, om hen meer zelfvertrouwen te geven, hen er naar te laten kijken wie zij zijn en hoe zij hun toekomst zien. Dagelijks vangen zij ongeveer 60 kansarme kinderen op, die in hun opvanghuis een lunch krijgen, daarna onder begeleiding van een leerkracht hun huiswerk maken en na het avondmaal weer huiswaarts keren. José beseft ten volle dat juist de workshops die wij deze kinderen willen bieden net zo belangrijk zijn als eten en scholing. Het doet Flor en mij goed dat José ons werk als een toegevoegde waarde ziet voor de verbetering van de ontwikkelingsmogelijkheden van hun kinderen. Ons begin is gemaakt!

Enige tijd geleden is Flor ook in contact gekomen met Dr. Ernesto. Hij werkt als arts in een opvanghuis voor zwangere tienermoedertjes in

Chivay. Tijdens zijn werk met deze meisjes is hij in contact gekomen met een groep verstandelijk beperkte kinderen in de Vallei van Majes, waar niemand iets voor doet. Inteelt is een groot probleem in dit land, zeker in de afgelegen gebieden hoog in de bergen. Vaak worden gehandicapte kinderen door hun ouders niet erkend en de regering sluit voor alles haar ogen. Voor deze kinderen heeft Dr. Ernesto een stichting opgericht, in de hoop dat hij hen wat veiligheid en aandacht kan bieden. Juist voor deze groep kinderen heeft hij onze aandacht gevraagd.

Dr. Ernesto zoekt mee de muziekinstrumenten uit.

We zijn ongelooflijk blij, dat we de droom van de verstandelijk beperkte kinderen in Majes kunnen verwezenlijken. Ernesto heeft na heel lang touwtrekken van de regering geld los weten te krijgen voor het betalen van een leerkracht voor deze kinderen. In een klein lokaaltje krijgen de kinderen nu dagelijks les van Profesora Marcela. Enkele jaren geleden heeft een oude dame van blikjes, stokjes en bekertjes muziekinstrumenten met deze kinderen gemaakt en hen muzieklessen gegeven. Dit was het mooiste moment in het leven van deze kinderen. Helaas is deze dame vorig jaar overleden en ook de bekertjes en blikjes zijn ter ziele gegaan. De grote wens van Ernesto is om echte muziekinstrumenten voor deze kinderen te kopen en het geld voor het inhuren van een muziekleraar. Flor heeft deze wens aan ons bestuur voorgelegd en we voelden meteen dat het prachtig zou zijn als wij met de steun van donateurs een "Peruaanse Jostiband" zouden kunnen oprichten.

Vandaag hebben we met Ernesto afgesproken om samen met hem de muziekinstrumenten te gaan kopen. Het is voor hem een emotioneel moment dat hij na jaren knokken voor aandacht voor "zijn kinderen" nu spontaan een Nederlandse dame op bezoek krijgt, die hem wil helpen de

droom van deze kinderen te realiseren. Het geluk straalt van het gezicht van Ernesto af. We gaan winkel in, winkel uit, bespreken wat de duurzaamste instrumenten zijn voor deze kinderen, onderhandelen over prijzen en uiteindelijk slaan we een prachtige muzikale slag. We kopen verschillende soorten trommels, triangels, een grote stevige xylofoon, houten kistjes waar de kinderen op kunnen zitten en die als trommel gebruikt kunnen worden en houten pijpen gevuld met zand die het geluid van de wind en regen maken.

Op woensdag hebben Flor en ik een afspraak met Rick, de directeur van Restoring Children, een opvanghuis voor meisjes tot 16 jaar, die slachtoffer zijn van seksueel misbruik of huiselijk geweld. Flor heeft met Rick afgesproken om workshops te gaan geven aan de meisjes van zijn opvanghuis. Het kleinste meisje, Jony, is 3 jaar. Het raakt me enorm om zo'n klein hummeltje van 3 jaar te zien en te weten dat zij een slachtoffer is van seksueel misbruik. Een mens kan eigenlijk niet bevatten, dat zo iets mogelijk is. Het is prachtig om te zien hoe blij de meisjes zijn Flor weer te zien.

De meisjes stellen zich voor aan Marianne.

Eerst stellen ze zich allemaal aan mij voor en laten vol trots hun huis zien. Na de rondleiding gaan we met z'n allen in de woonkamer zitten en komen de meisjes een voor een bij me zitten om hun verhaal met me te delen. Al snel komt het gesprek op de workshops van Flor. Met hun ervaring over de workshop, komen ze ook op hun levensverhaal. Claudia Nilda woonde heel diep in het Andesgebergte en na het overlijden van haar moeder werd zij door haar vader en broers mishandeld. Op een nacht is ze weggelopen van huis en door de politie naar het opvanghuis van Rick gebracht. Ik kan zien dat het goed met

Claudia Nilda gaat, dat ze zich hier echt veilig en thuis voelt.

Claudia Nilda tijdens de training van Flor.

Als ik haar vraag wat de workshops van Flor voor haar betekend hebben zegt ze, dat ze hier na de workshops nog veel over heeft nagedacht. Het is haar duidelijk geworden dat ze niet stil moet blijven staan bij het verleden, maar dat ze vooruit moet kijken om vooruit te komen. Ze wil er nu naar gaan kijken waar haar krachten liggen; haar goede en minder goede kanten beter leren kennen, zodat ze weet hoe ze haar gedrag kan veranderen; ze moet eerst denken en dan pas doen om betere beslissingen in haar leven te gaan nemen en zonder de druk van andere kinderen; ze moet bij het aangaan van een vriendschap ook kijken of deze vriendschap goed voor haar is óf dat deze haar alleen maar op een negatieve manier beïnvloedt; ze begrijpt nu dat niet ieder kind hetzelfde is en dat alle mensen gebreken hebben, maar ook vele goede kanten. Verder vertelt ze dat ze heel graag veearts wil worden en zorg wil gaan bieden aan wilde dieren. Ze wil gaan sporten en ze hoopt ooit weer met haar vader herenigd te worden, omdat hij eigenlijk de enige is die zij nog heeft na het overlijden van haar moeder. Maar ze hoopt ook ooit een gelukkig gezin te hebben. In een ruk komt er achter aan, dat zij en de andere meisjes nog nooit een workshop hebben gehad zoals die van Flor en dat ze onderling hierdoor ook over veel dingen zijn gaan praten. Na het verhaal van Claudia Nilda vraagt Rick het woord en bedankt hij ons uit de grond van zijn hart voor alles wat wij hen geboden hebben en nog bieden. Nooit heeft hij de kans en de tijd om zoiets te organiseren, maar ook nooit heeft hij gedacht dat dit de meisjes zoveel zou brengen. Door de workshops van Flor is hem nog veel meer duidelijk geworden over de situatie van de meisjes en daar is hij ons eeuwig

dankbaar voor. Het ontroert me intens deze dappere meisjes te zien en te horen praten. Ze zijn er nog lang niet, maar als wij met ons werk voor hen het onmogelijke misschien een beetje mogelijk hebben gemaakt, dan ga ik weer als een zeer gelukkig mens naar huis.

Vol goede moed aanvaardden Flor en ik op vrijdag de reis naar Majes. In een overvolle bus, reizen we met een ontzettend grote zak vol muziekinstrumenten naar het project "Amigos sin Fronteras" (Vrienden zonder Grenzen). Na een reis van ruim 3 uren komen we eindelijk in Majes aan. Bij aankomst bij het schooltje van de "Vrienden zonder Grenzen" hangt Miguel, een van de kinderen, al uit het raampje om ons welkom te heten. Het feest kan beginnen!

Miguel heet Flor en Marianne van harte welkom.

Aan alle kanten worden we omhelsd door de kinderen, geknuffeld, in de houtgreep gepakt en onbegrijpelijke klanken en verhalen worden met ons gedeeld. Profesora Marcela is zichtbaar ontroerd door onze komst. Dit is waar ze al die jaren op gehoopt heeft, muziek voor haar kinderen. Ze begeleidt dagelijks 16 verstandelijk beperkte kinderen, waarvan ik zie dat een paar kinderen er eigenlijk veel te slecht aan toe zijn, om in deze groep te kunnen functioneren. Vertwijfeld kijkt Marcela me aan en zegt: "Maar als ik het niet doe, wie doet het dan wel"? Na met de kinderen gespeeld en 'gepraat' te hebben komt eindelijk het grote moment, dat ze alle muziekinstrumenten mee mogen uitpakken. Wat had ik graag gehad, dat jullie de smoeltjes van deze kinderen hadden kunnen zien! Echt, ze stralen! Voor deze feestelijke gelegenheid heeft Profesora Marcela Inca Kola gekocht en dan kan het feest beginnen. De kinderen eten hun vingertjes op bij de deur mij meegebrachte speculaasjes en dit alles onder begeleiding van een prachtig ongecontroleerd

concert. Volgende week gaat een muziekleraar muzieklessen geven aan de kinderen en ik hoop dat wij nog regelmatig iets zullen horen van onze "Peruaanse Jostiband". Onze dag kan niet meer stuk! Ik weet zeker dat wij hier bij onze "vriendjes zonder grenzen" een onuitwisbare indruk hebben achtergelaten en zij bij ons, want wat is het prachtig dat we muziek hebben mogen brengen in het leven van deze kinderen. De kinderen zelf kunnen het me niet vertellen, maar soms zijn er geen woorden nodig. Hun blijde gezichtjes zeggen mij genoeg.

Dolgelukkige muzikale "Vrienden zonder Grenzen".

Zaterdag, 23 mei 2015

Daar waar liefde en hoop samenkomen, is toekomst.

Zondagochtend zijn Flor en ik uitgenodigd voor de lunch bij Dr. Ernesto thuis, om samen na te praten over het werk van Flor en mij met de verstandelijk beperkte kinderen in Majes. De hele familie is voor deze gelegenheid naar het huis van hun moeder gekomen en we zien dat het hen zichtbaar raakt dat ook wij ons het lot van deze kinderen hebben aangetrokken. Met eigen bloed, zweet en tranen hebben zij dit schooltje gebouwd voor deze speciale kinderen. En niet alleen voor de kinderen, maar zeker ook voor Ernesto en zijn familie, is er een droom in vervulling gegaan, dat deze kinderen nu dankzij de steun van Nederlandse donateurs muziekinstrumenten hebben gekregen en muzikales gaan krijgen. Regelmatig hebben zij op het punt gestaan om de hoop op te geven, maar iedere keer weer raakt het lot van deze kinderen hen zo diep, dat ze toch weer verder strijden. En nu is er zomaar, vanuit het niets, de hulp van onze stichting op hun pad gekomen. Ze kunnen het nauwelijks bevatten. Het is prachtig om aan hun gezichten te zien, dat daar waar liefde en hoop samenkomen, er een toekomst is. De moeder van Ernesto leest mij als dank voor

onze steun een gedicht voor, wat voor haar heel belangrijk is in het werken met deze kinderen en ik wil dit graag met jullie delen.

Het gedicht van de zee.

Het leven is als de zee, komen en gaan, nemen, ontvangen en geven, leven en sterven. Echter, zeg mij, waar komt het leven vandaan als het niet om geven en ontvangen zou gaan. Kinderen zijn als de zee, zij zullen nooit weggaan, zij zullen altijd komen en er zijn, nemen, ontvangen en geven.

Niet beetje bij beetje sterven, echter alleen maar leven, meer dan de zee, meer dan alles, door wat wij hen geven.

Ook profesora Marcela geniet mee.

Tijdens het eten vertelt Ernesto ons alles over zijn eigen werk als gynaecoloog en echografist en over zijn vrijwilligerswerk en zorg voor tienermoedertjes in het gebied van Chivay. Altijd heb ik gedacht dat het in Peru vooral draait om gebrek aan seksuele voorlichting en preventie. Maar door mijn werk hier en mijn gesprekken met Dr. Ernesto kom ik erachter dat het om een veel grotere problematiek draait, die misschien nog wel moeilijker te doorbreken is. In de bergdorpen hier leeft het volk echt wel 50 jaar terug in de tijd. De ouders hebben grote gezinnen en zijn niet de liefhebbende ouders die bewust voor deze kinderschaar hebben gekozen. Zij weten niet beter dan dat, zodra het lichaam van hun dochter rijp is om zwanger te raken, dit zo snel mogelijk moet gebeuren. Door druk van de ouders gaan jongens en meisjes al op zeer jonge leeftijd samenwonen. En dan moet je denken aan 15 jaren jong. De moeders van deze meisjes zouden diep in hun hart wel een ander leven voor hun dochters willen, maar doen hier niets mee, want vanuit hun afhankelijkheidspositie willen zij geen ruzie met hun echtgenoot riskeren. En

zo gaat het van generatie op generatie door. Er wordt nooit aan de meisjes gevraagd wat zij willen. Ernesto wil ook aan deze zwangere tienermoedertjes in het gebied van Chivay een toekomst bieden. Door het vertrouwen dat deze meisjes in hem stellen vertrouwen zij hem ook hun verhaal toe, dat dit eigenlijk een leven is wat ze niet willen. Daarom wil Ernesto graag dat Flor een workshop aan deze meisjes gaat geven over het "project van hun leven": wat willen zij met hun leven en wat hebben zij ervoor nodig om andere stappen in hun leven te gaan zetten.

Dr. Ernesto onderzoekt een zwanger tienermeisje.

Helaas ligt Chivay veel te ver weg voor Flor om hier enkele maanden wekelijks workshops te gaan geven. We stellen aan Ernesto voor, dat Flor bijvoorbeeld wel een weekend naar Chivay kan komen om aan leerkrachten en een psycholoog in Chivay een cursus te geven in het geven van deze workshops. Ze kan dan haar workshops daar achterlaten en zo kan men op de scholen van deze meisjes en jongens ook op de lange termijn deze workshops blijven geven. Ernesto is blij met ons voorstel en hij voelt voor het eerst dat hij niet meer alleen staat in zijn strijd voor een beter leven voor deze tienermoedertjes.

Maandag heb ik weer een afspraak met Rick, de directeur van het opvanghuis voor seksueel misbruikte meisjes. Bij binnenkomst deelt hij meteen het slechte nieuws met me dat Basilia de vorige avond na school niet is thuisgekomen. Dit is het meest moeilijke aan het werken met deze meisjes, dat het zo'n zwaar beschadigde meisjes zijn en zeker ook dat zij op zo'n moeilijke puberleefstijd zijn. Basilia is jarenlang door haar eigen vader seksueel misbruikt en vader heeft hiervoor zelfs de gelegenheid geboden aan andere familieleden. Het is zo triest dat Basilia dit veilige huis vaarwel heeft gezegd, juist omdat ik vol bewon-

dering naar haar heb geluisterd wat zij uit de workshops van Flor gehaald heeft. Ze gaf aan dat Flor met haar over thema's had gesproken waar ze nog nooit over gehoord had, laat staan over nagedacht. Voor haar was het helemaal nieuw om te horen dat je ook iets te zeggen hebt over je eigen leven, dat het nooit te laat is om naar je eigen leven te kijken en naar datgene wat jij graag zou willen doen met je leven. Het is dan ook intens verdrietig dat dit meisje nu toch weer voor het leven op de straat heeft gekozen. Maar gelukkig krijg ik van Rick een paar dagen later het goede nieuws dat Basilia weer terecht is. Wat ben ik blij voor dit meisje!

We spreken af dat Flor de komende tijd haar werk in dit opvanghuis continueert, zodat deze meisjes ook echt de kans krijgen de informatie van Flor over hun leven te laten bekijken.

Flor en Basilia.

's Middags zetten Flor en ik de laatste puntjes op de i voor onze workshop voor Hogar de Cristo. Het is een groep van ongeveer 60 jongens en meisjes en ze kennen alleen het recht van de sterkste, het alleenrecht, het recht van de straat. Ze hebben grote communicatie problemen, kunnen niet omgaan met hun emoties en zijn agressief. Als we dinsdag binnenkomen omhelzen ze ons heel hartelijk en zijn duidelijk blij met ons bezoek, maar tegelijkertijd zijn ze tegenover elkaar heel vijandig en hard. Ze lossen alles op door het maken van ruzie. Aan deze kinderen gaan we een assertiviteitstraining geven, om hen hun emoties en gevoelens beter te leren kennen en hoe hiermee om te gaan. We willen hen door middel van rollenspelen laten zien hoe zij moeten navigeren tussen hun emoties en gevoelens. Waarom heb ik behoefte om te huilen; waarom heb ik zin om erop los te meppen; waarom ben ik bang of kwaad; waar komen deze gevoelens vandaag; wat is er gebeurd? En hen vooral te

laten zien dat elk kind dezelfde gevoelens en emoties heeft, niet zij alleen. We beginnen met het maken van een hoedje van papier met de kinderen. Daarna moeten alle kinderen hun zelfgemaakte 'kapiteinspet' opzetten en we leggen hen uit dat zij de kapitein zijn op hun eigen schip, van hun leven en we maken een bootje met hen. Hieraan kunnen de kinderen zien dat hun leven is als een boot op de zee, het water kan rustig zijn en soms is er storm.

Workshop over navigeren tussen emoties en gevoelens.

Het ene kind mag met zijn hand golven maken in het water en het andere kind moet proberen zijn bootje door het bakje water te laten varen, welke koers vaar je als er hoge golven zijn en hoe navigeer je dan. Daarna laten we hen alle verschillende emoties benoemen en uitbeelden. De kinderen moeten om beurten vertellen hoe ze zich die dag gevoeld hebben, of ze weten waar die gevoelens vandaag komen en wat ze ermee gedaan hebben. We hebben logboeken gemaakt en als een echte kapitein gaan zij de komende week dit logboek bijhouden. Aan het einde van de dag moeten ze hierin schrijven hoe ze zich die dag gevoeld hebben: ik was boos vandaag, maar waarom? Lag dit aan mijn ouders, aan school, aan het gedrag van een vriendje? Het is belangrijk dat zij controle krijgen over hun gevoelens en er niet voor weglopen en dat ze weten dat als er iemand boos op hen is, zij niet hetzelfde hoeven te reageren. Aansluitend gaat Flor de komende weken workshops aan deze jongens en meisjes geven over zelfvertrouwen. Ook de psychologe van het opvanghuis zal bij deze workshops aanwezig zijn, zodat zij precies kan volgen wat er in de kinderen leeft en zij zal hen 's avonds begeleiden bij het invullen van hun logboeken. Het verbaast me hoe goed de kinderen door hebben waar we over praten. Ze doen hun uiterste best om de antwoorden te geven. Natuur-

lijk gaat dat soms met giechelen gepaard en hebben ze soms even een duwtje in de rug nodig om over hun emoties te vertellen. Maar ze hebben al heel vlot door, dat ieder kind zijn eigen emoties heeft en dat ze hierin niet alleen staan.

Als ik woensdagochtend onderweg ben naar Flor hoor ik plotseling in een van de straten: "Miss, Miss" roepen. Als ik de straat afzoek zie ik in de verte een jongetje op me af komen hollen. Het is de kleine Gian-Pierre, een van de jongens van Hogar de Cristo. Niet te geloven dat dit snotaapje tussen al die mensen mij heeft zien lopen. Ik moet stiekem van binnen lachen dat hij vol trots 'Miss' roep en niet 'Profe', want hiermee wil hij laten zien dat hij Engels spreekt. Maar wat wil je ook, met zo'n internationale naam als Gian-Pierre hier in Peru! Vol trots vertelt hij mij hoe hard hij in zijn logboek werkt, maar hij geeft wel aan dat het nog een verrassing is wat hij opgeschreven heeft. Het doet me ontzettend goed te zien, dat dit manneke dus echt bezig is met datgene wat hij tijdens onze workshop gehoord heeft. Na afscheid genomen te hebben huppelt hij vrolijk verder, op weg naar zijn veilige opvanghuis, waar hij zijn huiswerk gaat maken. En ook ik hervat mijn weg, want Flor staat op me te wachten.

Gian-Pierre zit vol trots in zijn logboek te werken.

Vrijdag gaan Flor en ik 's avonds een hapje eten en dit lijkt mij een mooi moment om het werk te evalueren, dat we de afgelopen weken hebben gedaan. Zeker ook om te kijken hoe Flor tegen de afgelopen maanden aankijkt en hoe het werk voor haar gevoeld heeft. Als ik dit aan Flor vraag begint ze helemaal te stralen. Ze vindt het werk dat ze voor de Stichting Kinderen van de Zon doet in één woord prachtig! Dit is waar haar hart naar uit gaat, wat ze graag doet en waar ze goed in is. Het geeft haar veel voldoening om op deze

wijze met al deze kansarme kinderen te werken, want ook zij realiseert zich heel goed dat eten en scholing belangrijk zijn, maar dat het zeker ook zo belangrijk is om deze kinderen meer eigenwaarde te geven en met hun emoties te leren omgaan. Ook ons werk met de verstandelijk beperkte kinderen in Majes heeft haar erg geraakt en die dag zal ze nooit vergeten. Flor en ik hebben al mooie plannen gesmeed om meer voor deze kinderen te kunnen gaan betekenen. De kinderen hebben materialen noch speelgoed en het zou prachtig zijn als wij voor deze kinderen wat speciale kussens en spelmateriaal zouden kunnen kopen, zodat Profe Marcela haar speciale kinderen ook echt iets kan bieden. Ook geeft Flor aan dat ze erg blij is met mijn komst naar Arequipa, zodat we er samen de schouders onder konden zetten en we samen konden kijken naar de wijze waarop ze haar werk doet. Ik kan alleen maar alles beamen wat Flor zegt. Ook voor mij is het een geschenk uit de hemel geweest om met haar samen te werken. Ik heb er bijna letterlijk vleugels van gekregen. Ik heb gezien en gevoeld hoe belangrijk onze workshops voor deze kansarme kinderen zijn, ik heb ervaren hoe vol overgave Flor haar werk doet, gezien hoe ze ervan geniet en met hoeveel zorg ze de workshops verzorgt en geeft. We praten over de toekomst van dit project en over hoe we deze workshops verder kunnen ontwikkelen. En ook van dit werk weet ik zeker dat daar waar liefde en hoop samenkomen er een toekomst is.

Flor en Marianne.

En dan is het vandaag alweer zaterdag, mijn laatste dag in Arequipa. Ik ga naar Flor om samen de workshop voor a.s. dinsdag af te maken en een ding weet ik zeker, dat we elkaar en het samenwerken met deze kinderen ontzettend zullen gaan missen. Morgenochtend vlieg ik naar Ayacucho, om daar samen met Frederique en haar team de

mouwen op te stropen en te gaan werken met de kinderen van Mama Alice, het project waar wij een samenwerkingsverband mee zijn aangegaan. Daar wacht me weer een heel nieuwe uitdaging. Met iedere donatie die ik van jullie krijg ben ik altijd ontzettend blij, maar hier in het werken met deze kinderen voel ik altijd pas echt hoe intens dankbaar ik jullie ben. Hier in Arequipa schijnt dagelijks letterlijk de zon, maar dankzij jullie kan ik hier ook figuurlijk de zon laten schijnen voor de "Kinderen van de Zon".
Muchas gracias!

Zaterdag, 30 mei 2015

Als wegen elkaar kruisen, openen zich nieuwe mogelijkheden.

Zondagochtend ga ik op weg naar mijn tweede nieuwe missie in de stad Ayacucho. In het vliegtuig lees ik de woorden: "Als wegen elkaar kruisen, openen zich nieuwe mogelijkheden". Toepasselijker kan het niet, want dit jaar hebben nieuwe wegen ons pad gekruist en er hebben zich prachtige nieuwe mogelijkheden geopend.

Marianne en Frédérique.

10 Jaar geleden is een Nederlandse vrouw, Frédérique Kallen, in de stad Ayacucho een project begonnen, om de kansarme kinderen van deze stad een betere toekomst te bieden. Altijd had ik nog in mijn achterhoofd het plan zitten, om eens een samenwerkingsverband aan te gaan met een ander project. Om er samen de schouders onder te zetten, er samen voor te gaan, maar ook om samen de zorgen over alle exploitatiekosten te kunnen delen en verdelen. Toen vorig jaar beetje bij beetje duidelijk werd dat Inti Huahuacuna in Cusco zelfstandig verder wilde gaan heb ik contact opgenomen met Frédérique. We hebben samen met haar en ons bestuur vele gesprekken gevoerd en ernaar gekeken hoe we onze krachten zouden kunnen bundelen. Ook voor Frédérique

is het de laatste jaren moeilijk om het geld in Nederland bij elkaar te krijgen voor alle kosten van het project in Ayacucho. Daarom hebben we besloten 3 onderdelen van het project in Ayacucho te 'adopteren': kleuteronderwijs, individueel onderwijs en maatschappelijk werk. En daarnaast hebben we nog twee prachtige donaties gekregen om muziekonderwijs te gaan geven en een naaiopleiding aan tienermoedertjes. Deze 5 onderdelen zijn nu de zorg van onze stichting, waar we met jullie warme steun met hart en ziel voor willen gaan. We hebben heel bewust voor deze onderdelen gekozen om de volgende redenen:

Kleuteronderwijs

Door het bieden van kleuteronderwijs krijgen de kleintjes voortaan dagelijks onderwijs en een goede basis om door te stromen naar de basisschool.

Een stel kleine boefjes.

Individueel onderwijs

Met extra zorg en begeleiding kunnen kinderen met concentratieproblemen ook weer volwaardig deelnemen aan het lesprogramma op school.

Maatschappelijk werk

Huiswerkbegeleiding geven of kinderen individueel begeleiden is een eerste stap in de goede richting, maar soms is dat niet voldoende. De gezinssituatie van de meeste families is erg complex. In veel gezinnen zien we huiselijk geweld, gebrekkige communicatie en gezondheids- en financiële problemen. Maatschappelijke zorg verlenen is in zulke gevallen hard nodig.

Muziekonderwijs

Dankzij de prachtige donatie van het benefietconcert van Viva la Musica kunnen wij nu ook muziek brengen in het leven van deze kansarme kinderen. Hiermee hopen wij ook vrolijkheid in

hun leven te brengen. Muziek verbindt en stimuleert de intelligentie, vermindert concentratieproblemen en verbetert de motoriek. Als je samen speelt moet je rekening houden met de rest van de groep. Muziek helpt om gevoelens een plek te geven. Tijdens de muzieklessen kunnen deze kinderen ontsnappen aan hun zorgen van alle dag en echt even kind kunnen zijn.

Onze muzikantjes geven een openlucht 'concert'.

Naaiopleiding tienermoedertjes

Door het leren van dit vak krijgen alleenstaande-tienermoeders een goede kans op de arbeidsmarkt, verbeteren hun sociale vaardigheden, kunnen zij hun gezin onderhouden en krijgen zij een beter zelfbeeld.

Als ik op maandagochtend buitenkom staan 4 teamleden van Mama Alice met een prachtige bos bloemen op me te wachten, die in koor "Bienvenida Marianne" roepen. Wat ontzettend lief, dat men mij zo hartelijk welkom heet! Ze nemen me mee naar het project, waar de teamleden zich aan mij voorstellen. Daarna stel ik mezelf voor en vertel hen dat ik hoop dat ik dankzij de warme steun van vele lieve donateurs in Nederland iets voor de kansarme kinderen van Ayacucho kan gaan betekenen.

Dinsdag is mijn eerste officiële werkdag. Roxana, een van de maatschappelijk werkster, heeft gisteren een groot probleem gehad met Kevin, een 8 jarig jongetje. Kevin heeft geen enkele controle over zijn emoties en gevoelens en uit onwetendheid over zijn gedrag schopt, slaat en bijt hij als hem iets dwars zit. Hij kan geen woorden geven aan zijn emoties en krijgt daarom extra individuele begeleiding bij het maken van zijn huiswerk door de Profesoras Carmen en Edith. Gisteren ontplofte hij weer en de maatschappelijk werkster kreeg hem niet tot bedaren. Vandaag bespreken we wat we met Kevin aan moeten. Het gedrag van Kevin is niet verwonder-

lijk, want hij komt uit een zeer problematisch gezin. Als we Kevin willen handhaven zullen we hem een andere begeleiding moeten bieden, veel meer gericht op het waarom van zijn gedrag als op het maken van zijn huiswerk. We spreken af dat we een speciaal plan zullen opstellen om Kevin een op een te gaan begeleiden.

Kevin krijgt individueel onderwijs.

's Middags ga ik de wijklokalen bezoeken, waar de kinderen hun huiswerkbegeleiding krijgen. Mama Alice werkt in twee verschillende wijken: Keiko Sofia en 11 de Junio. Allereerst gaan we naar Keiko Sofia, voor een bezoekje aan de kleuterklas van Profesora Eskarly.

Een warm welkom voor Profesora Marianne.

In koor worden we door de kleintjes welkom geheten en vol trots laten ze me hun mooie werkjes zien. Maar eigenlijk hebben ze veel meer oog voor mijn grijze haren. Als ik tegen de kinderen zeg, dat dit mijn natuurlijke haarkleur is kijkt een van hen me aarzelend aan en zegt: "Dat is een grapje, hè, profesora".

Na dit bezoek reizen we naar de andere kant van de stad om het lokaal in de wijk 11 de Junio te bezoeken. Helaas is het inmiddels laat en donker,

dus hier zijn de kleutertjes al naar huis. Deze eerste dagen doe ik zoveel nieuwe indrukken op, dat ik het niet erg vind om nog wat voor later te bewaren.

Als ik donderdagmiddag in Keiko Sofia ben hoor ik een van de lokalen mooie gitaarmuziek en zang. Daar geeft de muzikleraar, dankzij de muzikale donatie van Viva la Musica, les aan een groep jongeren. Wat ben ik blij dat ik deze les kan meemaken! Het is prachtig om te zien hoe geconcentreerd de kinderen zitten te oefenen. Laatst las ik dat muziek de blikopener van je ziel is en dit is wat ik in de ogen van deze jongeren zie. En ook voor mij is dit echt puur genieten!

Een stralende muzikale Yack.

Vrijdagavond sluit ik met een ontzettend goed en dankbaar gevoel mijn eerste week af. Ik ben hier met open armen ontvangen en het is geweldig om te zien hoe ik in het team ben opgenomen. Het is een hecht team en ik voel me helemaal thuis bij hen. Een Chinees gezegde zegt dat geluk uit drie dingen bestaat: iets om van te houden, iets om te doen en iets om op te hopen. Als dit klopt dan heb ik deze week puur geluk ervaren, want ik houd met hart en ziel van dit werk, er is hier meer dan genoeg te doen en ik hoop uit de grond van mijn hart dat ik iets voor deze kinderen in Ayacucho kan betekenen.

Zaterdag, 6 juni 2015

Wie gezien wordt, zal groeien.

Maandag ga ik Profesora Edith helpen bij het begeleiden van de kinderen die individueel onderwijs krijgen, omdat de moeder van Carmen afgelopen weekend is overleden. Bij het individueel onderwijs begeleiden we kinderen met leerproblemen in het maken van hun huiswerk. Deze kinderen worden doorgestuurd door de leerkrachten, die de kinderen huiswerkbegelei-

ding geven in de wijklokalen van Keiko Sofia en 11 de Junio. Als zij zien dat een kind grote achterstand heeft, of op school niet meer wordt toegelaten omdat haar/zijn niveau ver beneden dat van hun klasgenootjes ligt, sturen zij de kinderen door naar individueel onderwijs. Eigenlijk is de groep te groot om met z'n tweetjes al deze kinderen te stimuleren, motiveren, concentratie bij te brengen en te begeleiden in het maken van hun huiswerk. Als we de lessen nauwelijks zijn begonnen komt Kevin binnen en het is meteen duidelijk dat hij alles wil, behalve zijn huiswerk maken. Hij begint alle kinderen lastig te vallen, schreeuwt tegen Edith en mij, trekt aan de gordijnen en als ik hem rustig vraag bij me te komen zitten kruipt hij schreeuwend en lachend onder de tafel en komt er niet meer onderuit. We hebben afgesproken dat we klare taal gaan schenken aan Kevin, zodat het voor hem duidelijk is dat als hij naar ons toekomt hij zich aan de regels van Mama Alice heeft te houden.

We brengen Kevin naar huis en als Edith en ik de les willen hervatten zit Edson, een van de jongens, ontzettend boos te kijken. Hij weigert om zijn huiswerk te maken en na hem de tijd gegeven te hebben komt eindelijk zijn verhaal eruit. Hij is boos op ons, omdat we zijn beste vriend naar huis hebben gestuurd. Het is mij nu meteen ook duidelijk waar het moeilijke gedrag van Edson vandaan komt; net als Josue, Yack en Yanier kopieert hij het gedrag van Kevin. Als ik hem uitleg dat Kevin echt weer terug mag komen als hij onze hulp accepteert wordt het eindelijk rustig in het lokaal en kunnen we weer verder werken. Ik wil niet zeggen dat we nu ongestoord ons werk kunnen doen, maar we kunnen in ieder geval weer aan de slag. Wat je aan al deze kinderen merkt is dat zij geen structuur of discipline kennen. Een vader ontbreekt vaak en moeder werkt hele dagen en laat haar kinderen tot laat in de avond alleen. Deze kinderen naaien dus altijd hun eigen Peruaanse naadje. En toch zie en voel je dat ze tussen al het stoere schreeuwgedrag door genieten van de aandacht die ze krijgen en zie je hen glimmen van trots als ze hun huiswerk goed gemaakt hebben. Ik heb dan ook al menig plakkerige high five uitgedeeld. Vooral voor deze kinderen geldt dat wie gezien wordt zal groeien.

De kleine Yoselina kon lezen noch schrijven toen ze hier individueel onderwijs kreeg aangeboden. En als ik nu zie hoe dit hummeltje ongestoord zit te werken, sommen maakt, leest en

schrijft, dan ben ik intens blij en gelukkig dat we dankzij jullie warme steun deze kinderen kunnen laten zien en voelen dat ook zij belangrijk zijn en dat ook zij kunnen groeien.

Yoselina maakt vol overgave haar huiswerk.

Dinsdag maak ik kennis met de mamitas. Ik vind het erg mooi dat we niet alleen hulp bieden aan de kinderen en hun ouders, maar ook aan deze kansarme moeders. Zij krijgen een kans om iets te verdienen door het maken van producten, die door de stichting verkocht worden. De moeders hebben hierdoor een kleine bron van inkomsten, evenals de stichting. Het fijne is dat zij hun baby's mee kunnen brengen en al hakend en breiend tezamen hun zorgen en het leven van alledag met elkaar kunnen delen. Al voor mijn vertrek naar Peru hebben we als bestuur bedacht, dat het mooi zou zijn als deze mamitas dit jaar voor onze donateurs de kerstkaarten zouden kunnen maken. Maar jullie zullen begrijpen dat ik niet nu al ga vertellen of deze grote december-kerststruc gelukt is.

De mamitas 'praten en breien' in hun atelier.

's Avonds ga met Roxana naar de ouders van Kevin. Kevin is een intelligent mannetje en we

leggen de ouders uit dat het eeuwig jammer is, dat door zijn gedrag er van zijn schoolresultaten niets terecht zal komen. Aan de moeder merken we snel dat zij heel graag mee wil werken om haar zoontje op het rechte pad te houden, want ze heeft ook al grote problemen met haar oudere zoon Carlos. Vader zit er stil bij en kijkt ons noch zijn vrouw aan. Als moeder haar levensverhaal begint te vertellen, komt er al haar verdriet uit over haar eerste zwangerschap, dat ze tot seks gedwongen werd en dat haar ouders haar daarna verstoten hebben. En uiteindelijk komt ook vader met zijn trieste levensverhaal. Zijn vader was een alcoholist en heeft hem verkocht voor wat alcohol. Zijn broers en zussen heeft hij nooit meer gezien en door de man aan wie hij verkocht werd is hij altijd mishandeld. Hij is niet meer te stuiten, maar kijkt alleen maar naar het plafond en het is mij heel snel duidelijk dat hier twee zwaar beschadigde mensen tegenover ons zitten.

De moeder van Kevin in gesprek met Roxana.

Zelfs als zijn vrouw bij het delen van haar verdriet begint te huilen kijkt haar man niet op of om, niet in staat om haar te troosten. En dan te bedenken dat zowel vader als moeder pas 33 jaren zijn. Het ergst van alles vind ik nog dat moeder denkt dat ze alleen problemen met haar 2 zonen Kevin en Carlos heeft. Maar een ding is voor mij duidelijk, dat deze ouders problemen met al hun 6 kinderen hebben. We spreken met de ouders af dat zij er thuis samen over gaan praten of zij beiden en al hun kinderen onze hulp willen aanvaarden. Zij zullen zich goed moeten realiseren, dat dit een lang proces wordt. Als vader en moeder naar huis zijn vertrokken, zitten Roxana en ik stil naar elkaar te kijken. Het horen van zoveel ellende en verdriet is bijna niet te vatten en wat hoop ik dat we deze ouders kunnen

doen groeien door hen te laten voelen dat ook zij gezien en gehoord worden.

Zaterdag, 13 juni 2015

Ook kleine voetafdrukken laten sporen na.

Maandag ga ik gezellig met de kleutertjes werken. Wat bewonder ik Profesora Eskarly, die in haar eentje in een heel klein lokaal met maar 3 ronde tafeltjes en weinig materialen met 25 kinderen werkt. Ze doet haar werk met hart en ziel en je ziet dat ze hier echt voor in de wieg is gelegd. Een van de hummeltjes is die dag jarig en hij zit er beteuterd bij. Met een schuin koppie en neergeslagen ogen vertelt hij dat niemand hem die dag thuis gefeliciteerd heeft en dat hij ook geen cadeautjes heeft gekregen. Het is ontroerend om te zien, dat een van de andere kinderen meteen oppert om voor hem te zingen en uit volle borst zingen de kinderen 'cumpleaños feliz'. Als Eskarly dit verhaal tegen haar eigen kinderen vertelt geven zij hun zak snoepjes aan haar mee. Dit is voor Eskarly een dubbel goed gevoel, het feit dat haar kinderen oog en oor voor de problemen van een ander kind hebben en dat zij er nu vanmiddag voor dit jongetje echt een feest van kan maken. Ze zet muziek op, de kinderen zingen nog een keertje, beginnen te dansen en gaan helemaal los, er worden snoepjes uitgedeeld en de jarige job zit als een jarige koning op zijn troontje te genieten. Het is prachtig om te zien dat ook kleine voetafdrukken sporen nalaten.

Profesora Eskarly en haar kleutertjes.

Woensdag is een bijzondere dag voor het team van Mama Alice, want vandaag bestaat de stichting 10 jaren. Een dag met een dubbel gevoel, wat het is niet alleen een feestdag voor Mama Alice, maar tevens de sterfdag van de moeder van Frederique, die 11 jaren geleden overleed. Toen Frederique 10 jaren geleden dit project

startte, heeft zij het naar haar moeder Alice genoemd, omdat Frederique deze kansarme kinderen dezelfde steun en zorg wil bieden als haar moeder haar altijd geboden heeft. We beginnen de dag door met het hele team om 07.45 uur naar de kerk te gaan. Onderweg naar de kerk komt het zontje van Yrene bij me lopen en als ik tegen hem zeg dat hij de ogen van zijn moeder heeft, kijkt hij me heel serieus aan en zegt vol overtuiging: "maar mijn schoenen heb ik van mijn vader gekregen". En als ik hem vraag of hij een broertje of een zusje heeft zegt hij: "no, maar ik heb wél speelgoed". Kijk, dat zijn antwoorden waar je nog eens wat aan hebt, helder en duidelijk.

Na de mis feliciteren we elkaar en gaan we gezamenlijk naar het kerkhof. Op deze speciale dag willen we zeker niet de leerkrachten en kinderen van Mama Alice vergeten, die in de afgelopen 10 jaren zijn overleden. We kopen allemaal bloemen en gaan naar het graf van Jessica, de Peruaanse vrouw waarmee Frederique het project startte. De respectvolle wijze waarop Elba, de projectdirecteur, dit doet raakt me diep. Eerst vertelt zij iets over de overleden persoon, wat die voor mama Alice heeft betekend. Dan zetten we bloemen bij het graf en wordt 3x de naam van de overleden persoon genoemd en roept iedereen in koor 'je bent bij ons' om de nagedachtenis van de overledene levend te houden, gevolgd door een applaus. Het heeft iets heel warm en moois om zo ook deze mensen en kinderen, die zoveel voor het project hebben betekend, te herdenken.

Het team van Mama Alice.

Op het kerkhof is ook een speciale plaats voor overledenen die geen graf hebben. Op deze plek zet ik een bosje bloemen neer voor alle vergeten kansarme kinderen, die zijn overleden zonder ooit de steun gekregen te hebben van een project als Mama Alice, steun die zij misschien hard nodig gehad zouden hebben. Tevens zet ik 2

bosjes bloemen neer voor mijn overleden zussen Jeanne en Leonie, die precies 10 jaren geleden zijn overleden. Het is een hartverwarmend emotioneel samenzijn en het voelt erg goed om dit allemaal samen te delen. Daarna gaan we terug naar het project, waar Frederique voor ons allen een maaltijd heeft gekookt. Na een overheerlijke lunch is het weer tijd om aan het werk te gaan en spreken we de woorden uit dat we hopelijk nog heel veel jaren dit prachtige werk mogen doen.

Tienermoedertjes krijgen hun eerste naailes.

Voor mijn vertrek naar Peru heb ik een prachtige donatie gekregen voor een naaiopleiding voor alleenstaande- en tienermoedertjes. Vanmiddag hebben we een vergadering met alle tienermoedertjes, die zich hebben aangemeld om bij ons de nieuwe naaiopleiding te komen volgen. Het is een drukte van jewelste, want alle moedertjes hebben ook hun baby's en kinderen mee gebracht. We leggen hen uit dat de naaiopleiding een jaar gaat duren, dat zij gaan leren hoe een naaimachine werkt, ze krijgen les in hoe ze zich moeten verzorgen, hoe je zaken doet en ze moeten zelfgemaakte producten gaan leren verkopen.

Tanya, een moedertje van 18 jaren, met een tweeling van 7 maanden, vertelt me dat ze dolgelukkig is met de kans die wij haar bieden. Haar vader heeft het gezin al jaren geleden verlaten en moeder werkt ver weg bij een boer op het land. Haar tantes hebben echter tegen haar moeder gezegd dat ze gek is dat ze op de tweeling gaat passen, want per slot van rekening is het letterlijk en figuurlijk de "eigen schuld, dikke bult" van haar dochter dat ze nu een tweeling heeft. Ik leg haar uit dat ze tegen haar moeder moet zeggen, dat als zij deze opleiding kan volgen dit ook een bron van inkomsten voor haar moeder betekent.

Wat hoop ik dat al deze moeders de hele opleiding kunnen afmaken, zodat zij in de toekomst zekerheid hebben en een mooie bron van inkomsten voor hun grut.

Tienermoeder Tanya en haar tweeling.

Donderdag ga ik met maatschappelijk werkster Juana op huisbezoek bij de oud-tante van de 4-jarige José, die bij ons kleuteronderwijs volgt. José kan niet praten en is een druk manneke, dat zich erg boos maakt omdat zijn klasgenootjes hem niet begrijpen. De tante is een zus van de oma van José en zij vertelt me dat zijn eigen moeder de geestelijke vermogens van een baby heeft. Ze is met een zware geestelijke beperking geboren, is nu 22 jaar, kan niet praten en moet gewassen en gevoed worden. Niemand van de familie weet hoe ze zwanger is geraakt.

José met zijn oud-tante die hij 'moeder' noemt.

Zij zorgt al vanaf zijn geboorte voor hem en dit is een zware taak voor haar, zeker ook omdat José niet praat. Toch heb ik niet het idee dat hij geestelijk niet in orde is. Wel zie ik dat zijn tante op iedere kick van José meteen reageert en hem geeft wat hij hebben wil, zonder dat hij hiervoor ook maar één woord hoeft te zeggen.

Ook al zie ik dat de tante met hart en ziel begaan is met José, zie ik ook dat het een verwaarloosd jongetje is. Vies, onverzorgd en overal waar hij gaat of staat laat hij een plasspoor na, plast zijn broekje en handen nat en komt vrolijk het winkeltje van "zijn moeder" weer binnenlopen en geeft ons met diezelfde handjes een abrikoos. Door het geven van voorbeelden leg ik haar uit dat ook zichzelf al veel kan doen. Als ze José niet meer bij elke schreeuw geeft wat hij hebben wil, maar het woord tegen hem zegt en vraagt haar na te zeggen, dan zal dit José misschien ook iets meer motiveren om te gaan leren praten. Tevens zetten we een medisch onderzoek in gang, om te zien of José medisch gezien iets mankeert óf dat hij met logopedie lessen alleen al geholpen is. Als we weggaan is de tante weer wat opgevrolijkt en ik hoop intens dat we een logopediste gevonden kunnen krijgen, die voor weinig geld dit jongetje wil helpen.

Pool houdt ons gezellig aan de praat.

Vrijdag ga ik met Pavel, een van de maatschappelijk werkers, naar de oma van een van onze moeilijke klantjes, Pool. Met Pool heb ik samengewerkt in het individuele onderwijs en uiteindelijk hebben we ook hem vanwege zijn agressieve gedrag naar huis moeten sturen. Zijn moeder wijst haar zoon volledig af, slaat hem en eigenlijk draagt zijn oma de zorg over hem. De moeder is enkele jaren geleden verkracht en daardoor zwanger geraakt van haar zoon. Ze heeft het leeftijdsniveau van een puber en is niet in staat om hem liefde geven. Met de boosheid en afstand waarmee de moeder met haar zoon omgaat, met diezelfde boosheid en afstand kijkt Pool naar de wereld. Als we verschillende keren op de deur geklopt hebben gaat er een klein luikje open en zien we het koppie van Pool. Hij zegt tegen ons dat zijn moeder gezegd heeft dat ze er niet is en dat hij ons niet binnen mag laten. Voorzichtig

vragen we wat zijn moeder aan het doen is en of hij niet even de deur voor ons mag openen. Door het luikje vertelt hij ons eerst dat ze zich nog moet aankleden, dan gaat het luikje weer open en zegt hij dat ze haar blouse nog moet aantrekken en daarna deelt hij de hele garderobe met ons die ze nog aan moet doen. Eindelijk doet hij dan toch de deur open en staat er een stuurse, afstandelijke moeder voor ons, met een gezicht van: "wat mot je". Het valt me op dat het koppie van Pool van het ene op het andere moment verandert. Hij is overduidelijk blij met ons bezoek, want als zijn moeder onze aanwezigheid niet op prijs stelt, komen we dus niet voor haar maar echt voor hem. Pool komt los en vraagt ons of we met hem willen spelen. En dan komt de lol van zijn leven, want Profesora Marianne bakt helemaal niets van het spel. Hij ligt letterlijk dubbel van het lachen om mijn onhandigheid en moeder begint warempel tegen me te praten. Een ding weet ik zeker, dat dit bezoek zijn vruchten gaat afwerpen. Er is een heel kleine opening gekomen. Ook hier is een voetstapje gezet en het is duidelijk dat dit bij Pool al een spoortje heeft nagelaten.

Pool en Marianne hebben dikke pret.

Zaterdag, 20 juni 2015

Geef degene waar je van houdt vleugels om te vliegen, een basis om terug te keren en redenen om te blijven.

Dinsdagmiddag gaan Yudy en ik samen met de kinderen knutselen voor vaderdag. Als ik binnen kom lopen komt José op me afgehold, nestelt zich rond mijn benen en kijkt me met zijn smoezelige koppie stralend aan. Dit zijn gouden momenten, dat zo'n manneke me na het huisbezoek aan zijn tante inmiddels volledig vertrouwt. Hier doen we het voor. Inmiddels is de tante met José naar een specialist geweest en het enige wat ze daar te horen heeft gekregen is, dat hij naar een

psychiater moet en Ritalin moet gaan slikken. Alsof hij hiervan zal gaan praten! Dan komt alles in mij in opstand en we besluiten zo snel mogelijk een afspraak te maken met een logopediste.

Na de knutselles begint de muziekleraar weer aan zijn muzieklessen en ook Flor Cintia komt helemaal blij binnen lopen. Ze geeft me een warme omhelzing en zegt spontaan dat deze muzieklessen haar helemaal gelukkig maken. Haar hele leven droomt ze er al van om zangeres te worden en een muziekinstrument te kunnen bespelen. Het is voor haar dan ook een geschenk uit de hemel, dat ze dankzij de donatie van Viva la Musica deze droom kan realiseren. Ik vind het geweldig dat ze me vraagt of ze de donateur kan bedanken. Ze gaat meteen achter de computer zitten, om haar dank te verwoorden.

Flor Cintia oefent voor haar eerste muzikale optreden.

Haar liefde voor muziek geeft haar vleugels om te vliegen, de muzieklessen zijn voor haar een basis om bij ons terug te keren en zijn redenen om te blijven. Dit houdt deze jeugd van de straat en maakt dat ze een toekomst hebben. Daarna gaan we samen naar de les en geniet ik net als alle leerlingen mee van hun muziek.

's Middags gaan Yudy en ik op huisbezoek bij Ruth, een meisje van 9 jaren. Ruth heeft een moeilijk jaar achter de rug en is door de politie op ons pad gebracht. De vader van Ruth zit een gevangenisstraf van 12 jaren uit en haar moeder is een hard werkende vrouw. Ze staat iedere ochtend om 04.30 uur op, gaat bij een bakker brood bakken, verkoopt dit in winkels en kwam pas laat in de avond weer thuis. Hierdoor waren haar kinderen hele dagen alleen, terwijl het jongste dochtertje pas 3 jaren is. Ruth miste enorm liefde en aandacht, verwaarloosde zich, ging vaak niet naar school en om vriendschap te kopen ging ze stelen. Hierbij werd ze door de politie betrapt.

Vanaf dat moment is onze maatschappelijk werkster met haar aan de slag gegaan en ze heeft hier ook het gezin bij betrokken. Ruth is een schat van een meisje en ontzettend trots en blij dat Yudy en ik komen kijken hoe het met hen gaat. Moeder is een lieve zorgzame vrouw, die aan alle kanten begrepen heeft waarom het fout liep in haar gezin. Het hele gezin heeft taken gekregen en Ruth legt me heel serieus uit aan welke taken ze zich wel en niet houdt.

Ze biecht eerlijk op dat ze zich niet 3x per week wast, want het water is altijd veel te koud. Wel gaat ze weer goed naar school en maakt regelmatig haar huiswerk bij Mama Alice. Ruth kijkt vol liefde naar haar moeder en zegt dat zij zich wel heel goed aan de regels houdt. Ze praat voortaan met hen, controleert of ze haar huiswerk heeft gemaakt en speelt met hen. Daarna laten ze nog vol trots hun moestuintje zien, want ze hebben van profesora Lucia zaadjes gekregen en zijn nu in het rijke bezit van tomaten, radijsjes, selderij, peterselie en aardappelen. Ik zie dat Ruth met veel aandacht en liefde voor haar moestuintje zorgt, net als voor haar dieren en als dank voor mijn steun krijg ik vier rijpe tomaten mee naar huis. Echt, lieve mensen, na zo'n bezoek kan mijn dag niet meer stuk!

Ruth en haar moeder laten vol trots hun tomaten zien.

Het is niet te geloven maar mijn tijd hier in Ayacucho zit er weer op. Vandaag is mijn laatste dag en ik sluit mijn verblijf hier af met een feestje vanwege het 10-jarig bestaan van Mama Alice. En als klap op de vuurpijl geven tijdens dit feest onze eigen muzikanten hun eerste officiële optreden. Een mooier afscheid kan ik me niet wensen! Ik geloof dat het de Dalai Lama was die eens zei: "Geef degene waar je van houdt vleugels om te vliegen, een basis om terug te keren en redenen om te blijven". Dit is wat ik hier in

mijn werk met het team en de kinderen zo gevoeld heb. Het werken met kansarme kinderen geeft me vleugels, als ik een ding zeker weet is dat ik hier terug wil keren en deze kinderen zijn voor ons een reden om voor hen te blijven knokken. Dit is meteen een mooi moment om jullie intens te bedanken voor jullie warme steun en vertrouwen in mij en in ons werk. En wat hoop ik van harte dat deze kinderen ook jullie vleugels hebben gegeven, een basis om naar terug te keren en een reden om ons werk te blijven steunen.

¡Muchas gracias!
Marianne.

De jongeren geven hun eerste muziekoptreden.

Ik hoop intens dat deze nieuwsbrief voor u opnieuw aanleiding is om Kinderen van de Zon te steunen. Graag ontvang ik uw bijdrage op:

IBAN: NL74 INGB 0009 2334 76

ten name van

**Stichting Kinderen van de Zon,
Land van Ravensteinstraat 31, Uden.**

Onze stichting is aangemerkt als een Algemeen Nut Beogende Instelling (ANBI). Dit betekent dat giften aftrekbaar zijn voor de inkomstenbelasting. Bij een schenkingsovereenkomst voor 5 jaren is het belastingvoordeel voor u het gunstigste. Voor meer info zie:

www.kinderenvandezon.org

Heel veel dank voor uw belangstelling en steun. Mede namens het bestuur wens ik u een fijne zomer.

Marianne Schepers-van Weert.